

have taget vor Stilling. Den højtærede Konseilspræsident mente, at jeg havde optraadt med to Ansigter, et inde i Kommissionen og et andet, som jeg havde paa taget mig bagefter. Det er aldeles ikke rigtigt. Jeg har i min Mindretalsindstilling tydelig og bestemt taget mit Standpunkt. Der er en hel Række Spørgsmaal, hvor jeg bestemt har maattet tage Afstand fra Kommissionens Flertal, f. Eks. naar man vilde gøre Angreb paa Arbejdsløshedskasserne. Det var saare naturligt, og ingen kunde vente andet. Og naar Kommissionens Flertal vilde bortsælge Statsskovene, vilde det være noget, der er saa absolut i Strid med vort Program, at ingen noget Øjeblik kunde tænke sig, at jeg vilde gaa med dertil. Og saaledes paa en Række Omraader. Jeg synes, det er saa klart og tydeligt, at ingen kan beskyldte mig for at have haft to Ansigter, et i Kommissionen og et andet udenfor.

Jeg udtalte den første Dag, jeg havde Ordet, at Socialdemokraterne ingen Skyld havde i vort finansielle Uføre. Denne Paa stands Rigthighed blev betvivlet af det ærede Medlem fra Kolding, det ærede Medlem fra Vejle og ogsaa af den højtærede Konseilspræsident. Han sagde, at ærlig talt ere vi alle medskyldige, det vil sige i Finansnøden. Ja, saaledes ynde de Herrer jo gerne at fremstille det. De ville gerne vælte Ansvaret bort fra sig selv, fra deres egen letsindige Politik over paa andre, og kunde de faa Befolkningen til at tro, at vi alle havde Medskyld, saa vilde ogsaa meget være vundet for dem. Men det er ikke rigtigt. Socialdemokraterne have ingen Medskyld i vor Finansnød, og jeg skal søge at godtgøre det i størst mulig Korthed. Regeringspartiet hævder, at Forsvarslovene af 1909 ikke ere Skyld i det store Underskud paa de tre sidste Finanslove, og som i Perioden 1909—12 vil andrage 110, maaske 115 Millioner. Og deri have de Herrer naturligvis delvis Ret. Forsvarslovene have selvfølgelig ikke bevirket dette vældige Underskud, de have endnu virket for kort, saa store Ulykker have de endnu ikke kunnet anrette. Men det have vi heller ikke sagt. Vi have sagt, at det er Militærudgifterne, som have Skylden, og ved Militærudgifterne forstaa vi selvfølgelig ikke alene den Stigning, vi fik ved Forsvarslovene 1909. Nej, vi gaa længere tilbage og se de uhyre Beløb, der ere givne ud til militære Øjemed i en længere Aarrække. Det vil da vise sig at være Militærudgifterne, som ere Skyld i, at vi nu sidde saa daarligt i det,

som Tilfældet er. Første Gang Socialdemokratiet fik Sæde i Finansudvalget, var i 1895; da var vort Parti stærkt nok til at sende en Repræsentant ind i Finansudvalget. Fra den Tid have vi stillet bestemte Forslag om Nedsættelser paa Finansloven. Før den Tid, fra 1884 til 1895, have vi ogsaa krævet Militærudgifterne nedsatte, men vi have ikke stillet bestemte Ændringsforslag i saa Henseende. Den Gang stod vi i Kampen mod Militærudgifterne sammen med Venstre. Men efter 1895 have vi, som sagt, stillet bestemte Ændringsforslag, og det er Ændringsforslag, der aldrig nogen Sinde have krænkede bestaaende Love. Vi have været begrænsede i de Ændringsforslag, vi kunde stille, idet vi netop have taget det tilbørlige Hensyn til, at vi ikke derigennem krænkede den bestaaende Lovgivning. Vore Ændringsforslag i Perioden 1895—1901 bleve stillede til Højres Finanslovsforslag, og de androg gennemsnitlig et Beløb af 3 Mill. Kr. om Aaret; i de første Aar var det lidt under, i de senere Aar lidt over dette Tal. Efter Systemskiftet i 1901 have vi fortsat med at stille vore Ændringsforslag, og de andrage noget større Beløb end tidligere. Jeg vil antage, at de Ændringsforslag, vi have stillet i Perioden fra 1895 og senere Aar, andrage Nedsættelser af Militærudgifterne med 50 Mill. Kr. — I 1901 kom der et Vendepunkt i Venstres Stilling overfor Militærudgifterne. Hvis Venstre, da det kom til Magten, havde holdt sit Program, hvis det havde været ordholdende Mænd, der havde indfriet de mange, mange Løfter, som de havde givet omkring paa Valgtribunerne om at arbejde for Militærudgifternes Nedsættelse, vilde der være oprundet en Periode fra 1901, hvor vi vare komne nedad med disse Udgifter. Men lige det stik modsatte skete. Vi fik en voldsom Stigning efter 1901, og denne Stigning fra dette Aar til den sidste Finanslov betyder ud over det, der var bevilget til Højres Regering, omtrent 56 Mill. Kr. Hvis, som sagt, Venstre havde holdt sit Program og ikke var gaet med til denne voldsomme Stigning, som vi Socialdemokrater bestandig have været imod, saa vilde der siden 1895 kunne være sparet et Beløb paa ikke mindre end 106 Mill. Kr. til militære Øjemed. En saadan Besparelse vilde ogsaa paa anden Maade have bragt Besparelser. Jeg skal blot nævne, at en stor Rentebesparelse vilde være indvunden; den kan sikkert ansættes til omtrent 4 Mill. Kr.

Men foruden at stille Ændringsforslag